

ning paa hos det ærede Thing — min Tanke gaar altsaa egentlig kun ud paa, at man ved at fastsætte 6 eller 7 Zoner, skulde tilvebringe ensartede Tarter, formindste Betalingen paa de længere Afstande meget betydeligt, men forøge dem ganske lidt paa de mindste Afstande, idet jeg tror, at man derved vilde kunne naa et større Udbytte af det samme Antal Personer, der nu findes opført i Driftsberetningen. Dette Spørgsmaal har jo for lang Tid siden været drøftet, og den Mand, som har Fortjenesten af her i Landet at have udviklet det fuldstændigt og godt, nemlig Professor Scharling, har paavist, hvorledes man ved en stor Tarnedsættelse vilde kunne komme til en Indtægtsforøgelse. Den ene Grund, hvorfor dette dog ikke har villet slaa an her, er maasse den, at man altid her har været meget i Tvivl om, hvorvidt det vilde være muligt at tilvebringe den store Forøgelse i Persontrafikken, som hans System forudsatte. Den anden Grund var vistnok den, at Forlaget gif ud paa, at der skulde oprettes en fjerde Klasse; hvad jeg ogsaa maatte anse for betænkeligt, fordi det let vilde lede til, at en stor Del af dem, der nu kjøre paa 3die Klasse, vilde kjøre paa 4de, og at Folk vilde ikke sætte saamegen Pris paa den Forbedring af Pladserne i 3die Klasse, der var tænkt at skulle indtræde, som paa den Nedsættelse af Betalingen, de kunde vinde ved at kjøre paa 4de Klasse. Jeg tvivler derfor om, at man vilde turde gaa ind paa en saa betydelig Tarnedsættelse, som laa til Grund for det System, han foresøgte.

Men selv uden Hensyn til en Forandring i Tarterne, tør jeg holde mig overbevist om, at det vilde forøge Trafikken, og at der, saaledes som den indbyrdes Forbindelse imellem nærliggende Kjøbstæder nu er vanskeliggjort ved Togtiderne, er stor Trang til, at der i Sylland og Syn etableres eet Lokaltog daglig foruden de gjennemgaaende Tog, der nu findes. Jeg tror, at der virkelig herved vilde afhjælpes et Savn, og jeg tror, at man ad den Vej vilde gjøre det muligt at formindste det store Materiel, som nu slæbes med i Togene, uden at der derfor haves nogen Indtægt. — Der er endvidere et meget levende Duffe, som jeg tillader mig at frembringe for den høitærede Minister

ved denne Leilighed. Det angaar Fyldestgjørelsen af den Forudsætning, under hvilken en stor Del af dette Things Medlemmer stemte for Vendsyssel-Banen, nemlig at den skulde kunne benyttes af Norge og Sverrig til Forbindelse med Udlandet ved Hjælp af en daglig Dampstibsart mellem Gøtteborg og Frederikshavn. Det forekommer mig meget besynderligt at der endnu ikke, uagtet Banen har været aabnet et Hjerdingaar, er en ordentlig daglig Forbindelse mellem Frederikshavn og Gøtteborg en Reise paa 4 a 5 Timer, hvorved jeg tror, at der vil kunne fremkaldes en overordentlig forøget Indtægt for de jydff. Jernbaner. — Endelig skulde jeg ogsaa meget ønske, at det maatte kunne opnaas, at det Tog, der kommer til Nyborg om Natten, istedetfor at ligge der i 4 Timer, maatte føres videre, hvad enten det nu skulde gaa til Hamborg eller ikke, men ialtfald op i Sylland.

Jeg har ikke villet undlade at fremsætte disse Bemærkninger, fordi jeg maatte anse det for ønskeligt, at det forinden anden Behandling kunde blive taget under Overveielse, om der mulig var Anledning til ved denne Sags Behandling at komme ind paa Spørgsmaalet om, efter hvilke Principer Tarterne for Banens Drift burde fastsættes, og for tillige at faae taget under Overveielse, om det var rigtigt at vente med disse Forandringer, indtil et Lovforslag om 3 Aar fremkommer.

Fischer: Det foreliggende Lovforslag er i det andet Thing undergaaet en væsentlig Forandring. Ministeriets Forslag gif jo nemlig kun ud paa, at Statsdriften af Jernbanerne skulde forsettes i et vist Tidsrum endnu. Det støttede dette sit Forslag paa Præmisser, som jeg ganske maa tiltræde. Ministeriet sagde i disse Præmisser, at det maatte anse Statsdriften for i langt højere Grad end Driften ved et privat Selskab at være istand til at tilfredsstille Befolkningens Duffer og Trang og til at fikke de kostbare Anlæg, hvorom der her handles; og som ere foretagne for Statens Regning. Men Ministeriet ublede af sine Præmisser dog tillige den Slutning, at man ikke bestomindre maatte have Betænkelighed ved